

ВЕЛИКА СРБИЈА



НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

ВРЊАЧКА БАЊА ЈУЛ 1999

БРОЈ 639

НАТО ФАШИСТИ ОКУПИРАЛИ КОСОВО И МЕТОХИЈУ СВЕТУ СРПСКУ ЗЕМЉУ

Када смо 24. марта 1998 год. са левим блоком (СПС; ЈУЛ) формирали Владу народног јединства, залог ове одлуке био је заједнички договор коалиционих партнера да ће јужну српску покрајину бранити и сачувати у оквиру Србије по сваку цену.

Општенародни референдум на коме су грађани Србије рекли одлучно не страном мешању и решавању косовско - метохијског проблема, само су били потврда нашег става да се држава мора бранити свим средствима и по сваку цену. Уследили су страховити притисци запада и тада је направљен први уступак - споразумом Милошевић - Холбрук када су међународни верификатори ступили на територију Србије.

Прво озбиљније неслагање са својим коалиционим партнерима, српски радикали су испољили када је требало да српска делегација, уместо у нашој земљи, о политичком решењу косовско - метохијског проблема разговара у Француској. Такозвани споразум потписан између шиптарских политичких партија и НАТО пакта, апсолутно је био неприхватљив како за нашу делегацију, тако и за посланике републичке скупштине. Ултимаатум запада је малтене једногласно одбачен у Скупштини Србије. Резултат тог чина је био почетак дивљачког напада на нашу земљу.

Све што је било патриотско и слободољубиво у овој земљи устало је у одбрану слободе. Са поносом могу да истакнем да је 187 чланова Српске радикалне странке из Врњачке Бање било у редовима Војске Југославије на бранику отаџбине. Нормално да је и за мене то представљало свету обавезу, и већ 26. марта ја сам се као добровољац ставио на располагање Војсци Југославије. Као припадних 252. оклопно механизоване бригаде све време рата провео сам на првим линијама одбране наше земље у граничном појасу ка Албанији. С поносом могу да истакнем да ни један члан Српске радикалне странке из Врњачке Бање није одбио мобилизацијски позив или дезертирао са ратишта (за разлику од свих других политичких партија присутних у политичком животу Врњачке Бање). У овој светој борби за слободу отаџбине два српска радикала из Врњачке Бање су оставила и своје животе. То су: Лакичевић Срђан и Богосављевић Миодраг.

Ја их са посебним пијететом и поштовањем помињем уз обећање да их ми српски радикали никада нећемо заборавити - како њих, тако и њихове породице.

Када је 3. јуна 1999. године од стране скупштинске већине (СПС, ЈУЛ и СПО) прихваћен мировни план Черномирдина и Ахтисарија, српски радикали се нису сложили ни са једном тачком овог плана. Подсетио бих да су сви посланици ове три политичке партије гласали да се одбије ултимаатум из Рамбујеа. Што кандидат за новог Милана Недића - Вук Драшковић сада другачије прича је пре свега одраз његовог непоштења и политичке недоследности. Доследни својој патриотској политици, своје писмене оставке надлежним службама поднело је петнаест чланова владе из редова Српске радикалне странке. 15. јуна (сасвим непотребно) председник Републике Србије, Милутиновић доноси уредбу са законском снагом да влада остане у истом саставу. Као заговорници права и законитости, српски радикали до даљег остају на својим местима.

Овај рат није изгубила српска војска, овај рат није изгубио ни српски народ, овај рат је срамно изгубила скупштинска већина састављена од СПС- а, ЈУЛ- а и СПО- а. Косово и Метохија је окупирана територија и ми српски радикали ћемо је у будућности искључиво тако и третирати.

Народни посланик
Мирољуб Вељковић

УПОЗОРИЛИ СМО !

ГОВОР Др. ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА У НАРОДНОЈ СКУПШТИНИ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ 3. ЈУНА 1999 ГОД.

АНАЛИЗА ПРЕДЛОГА ЗА РЕШЕЊЕ КОСОВСКО - МЕТОХИЈСКЕ КРИЗЕ КОЈЕ СУ ДОНЕЛИ МАРТИ АХТИСАРИ И ВИКТОР ЧЕРНОМИДИН

Даме и господо, данас ће, вероватно, скупштинска већина изгласати одлуку о прихватању ових основних начела мировног споразума, односно основних начела на којима треба да почива будућа резолуција Савета безбедности Уједињених нација.

Лично сам убеђен да ће већина од вас, који будете гласали за прихватање ових начела, то урадити са тешком муком, са великом горчином у устима. Радује се само овај нови кандидат за Милана Недића, радује се само онај који је у напред био спреман да служи неријатељу наше земље, ко планира да се стави у службу окупатору и да проведе свој злочиначки наум.

Нико частан, нико паметан, нико озбиљан неће се радовати. Ако након овога уследи престанак бонбардовања или само пауза у бонбардовању, а то је под великим упитником, лакнуће мало народу, али лакнуће за кратко. Неће бити бомби из ваздуха, али биће бомби других врста, можда много разорнијих од ових које падају из ваздуха.

Посланици Српске радикалне странке гласаће против ових основних начела. Ми их неможемо никако прихватити ни у једној варијанти. Зашто? Зато што доводе у питање државни суверенитет и територијални интегритет наше земље, што нам у првој фази на основу ових принципа западне силе отимају Косово и Метохију, а већ изражавају жељу да преотму и преостали део Србије.

Овде сте чули српског барона Минхаузена како тврди да се неко залагао да се отцепи Косово и Метохија. То, једноставно, није истина. На синоћнем састанку пред двадесет сведока, међу њима оба председника Републике, председник Републичке владе, многи министри, моја је теза била чак и да жртвујемо део територије, руку, ногу, итд, ми тиме ништа не заустављамо, тиме их само потстичемо да крену даље и то показује пример Српске Крајине и Републике Српске. Српска Крајина је жртвована у целости, а око Републике Српске постигнут споразум, отета је трећина територије и шта је остало од Дејтонског споразума, шта је остало од тог компромиса? Ништа. Они исти који су креирали Дејтонски споразум, у њега се заклињали, сада су га већ увелико прекршили.

Овде српски барон Минхаузен говори како су трупе Уједињених нација или западних сила, како су се звале, није битно, дошле у Источну Славонију и Барању, па у прво време није било хрватских војника на Дунаву, а после две године дошли хрватски војници. Јесте, те силе су дошле на Дунав и у Источну Славонију да би протежирале хрватски државни и национални интерес, а не српски. Те силе су помогле Хрватима у геноциду над српским народом и те исте силе не долазе сада да спасу Косово за Србију и српски народ, него да отерају Србе са Косова и да Косово предају Шиптарима. То је битна разлика.

Тај исти барон Минхаузен говори како се кроз заставу Уједињених нација огледа и наш суверенитет. Па и наше су трупе ишле на Синај, ишле су на линију разграничења Ирака и Ирана,

ВЕЛИКА СРБИЈА

дали су баш ишле у Конго или нису, то је друго питање, итд. Али наше трупе су увек ишле на линију разграничења, а не у мисију окупације, а овде је реч о окупацији.

Шта садрже ова начела? Кажу - тренутно и проверљиво окончање насиља и репресије на Косову. Прво, на Косову нема никакве репресије, а има само једна врста насиља. То је насиље преосталих малих банди шиптарских терориста, које су у стању само из заседе да убијају људе и ништа више. Не представљају никакву војну силу, апсолутно никакву. Већи број група расејаних по простору, које убијају из заседе, што није никакав проблем за нашу полицију.

Затим у другој тачки се каже - проверљиво повлачење са Косова свих војних, полицијских и паравојних снага према брзом временском распореду. Шта је брзи временски распоред? То је бежање. То је повлачење главом без обзира. Ми смо видели те брзе временске распореде мало у Словенији, а још више у Хрватској. У почетку је то ишло добро, а после су нам почели да отимају целе композиције са наоружањем и војном опремом, целе касарне, целу болницу у Загребу итд. То вам је код сваке војске која мора брзо да се повуче. Прве јединице се повуку организовано, а онда настаје стампедо. Ко ће то да контролише?

Које то паравојне снаге да се повуку? Тамо нема никаквих паравојних снага. Сви људи под оружјем су или у оквиру Војске или у оквиру полиције. Апсолутно никаквих паравојних снага нема и овде се говори о повлачењу свих војних и полицијских снага. Тамо где повучемо нашу војску и полицију, више нема наше државе. Истина да се креатори овог папира позивају на једном месту на очување државног суверенитета и територијалног интегритета Југославије. Само је то пука фраза. То је само про форме речено. Наша држава је суверена само тамо где има своју војску и полицију. Где нема наше војске и полиције, нема нашег суверенитета. Суверенитет је основни атрибут државе, а суштина државе је монопол физичке силе. Тамо где не постоји наш монопол физичке силе, нема суверенитета. Могућ је ограничен суверенитет, да буде наше силе и још нечије, али овде нема ни ограниченог суверенитета, овде нема никаквог суверенитета. Суверен је онај чија је војска на Косову и Метохији.

У тачки 3. се каже да ће се разместити ефективне међународне цивилне и безбедносне снаге, а да то може бити одлучено на основу Главе VII повеље Уједињених нација, што је посебно за нас лоше. Ту сада руски преговарачи тврде да можда могу постићи да буде под тачком 6, што је мало мекше, јер када је у питању тачка 6. онда наша држава склапа споразум са Уједињеним нацијама, односно Саветом безбедности о модалитетима, а када је тачка 7. онда нам се решење намеће, онда се то третира као претња светском миру и реагује се директно по одлуци Савета безбедности. Можемо ли ми ту веровати на реч? Прошли пут је Черномирдин дошао са неким основним контурама руског плана, који смо у основи, уз извесне дораде, уз извесна наглабања могли прихватити, чак да нам је мало лакнуло било са тим планом. Сада долази са нечим што нема везе са оним претходним. Како онда можемо веровати на реч да ће та резолуција бити другачија од овог папира? Искуство са Српском Крајином и Републиком Српском нас учи да ће та будућа резолуција бити још гора од овог папира. То чиста логика говори.

У тачки 4. се каже да ће безбедносно присуство бити уз суштинско учешће НАТО-а. Дакле, не долази НАТО као пакт, него трупе НАТО-а долазе као трупе Уједињених нација. Да ли има неке формалне разлике? У изгледу униформи, у шлемовима, у боји шлемова, ништа више. Уопште се не поставља питање како ће се трупе звати, него из којих ће држава бити и ко ће командовати тим трупима. Трупе ће, пре свега, бити из земаља НАТО-а и командоваће им командант снага НАТО-а.

Шта се дешава када неко каже - доста је било, повлаче се трупе Уједињених нација? Имамо пример Македоније. Истекао је рок на који су дошле те трупе, Кина је била против продужетка рока, али трупе су остале и само су промениле униформе. Све трупе из НАТО земаља су остале и више нису трупе Уједињених нација, него трупе НАТО-а. Тако у перспективи, за годину - две, Кина и Русија могу да кажу - сада је доста, нећемо да продужимо мандат трупима Уједињених нација, не изгледа се одлука о продужењу, а амерканци кажу - наше трупе остају. Неће бити СФОР него КВОР, неће бити АЈФОР, него УНПРОФОР итд. Стотине назива, а иста суштина. Дакле, ни ту се ништа не може добро очекивати, уколико дођу трупе агресорских земаља.

Агресорске земље нису успеле да заузму ни један део наше територије, а сада ми доносимо одлуку да их добровољно пустимо на део територије. Наравно, не доносимо ми сада ту одлуку, него уз велику бојазан доносимо ту одлуку скупштинском већином, јер ће неки гласати против, пре свега Српска радикална странка, али, Скупштина као целина такву одлуку доноси, као највиши

државни орган Србије и улазе трупе агресорских земаља. Где је сада гаранција да ће они стати на Косову, да не иду даље? Видели сте ви очи Рамбујеа, Динзбир је већ обигравао по Војводини, састајао се са Чанком и са још некима и већ припремао терен. Знамо какве су им намере са Санџаком, а знамо и какве су им намере са Црном Гором. Искуство нас учи да је Косово само једна етапа. Била је Српска Крајина, била је Република Српска, а сада је Косово. Значи, да ишчекујемо шта следи даље.

Знамо одмах шта следи даље, јер нису случајно порушени сви мостови на Дунаву, осим једног јединог. У тачки 5. се говори о успостављању привремене администрације као дела међународног цивилног присуства. То је окупациона управа, којом формално руководи Савет безбедности, а суштински Америка и НАТО. Значи, повлачи се комплетна наша цивилна администрација, од начелника Округа до привременог Извршног већа, од општинских органа па надаље. Ни један орган управе не остаје. Формирају се нови. Знамо добро ко ће формирати те нове органе управе - формираће их окупатор од припадника албанске терористичке организације. То ће бити окупациона управа на Косову и Метохији. Зато администрација Уједињених нација, видели сте кад су дошли ОЕБС-ови верификатори, око себе су окупљали само најистакнутије албанске сепаратисте. Не могу да кажем да су сви они били терористи, али су сви редом били сепаратисти. Та прелазна управа је, наравно, до референдума. Овде се референдум не помиње, али са огромном лакоћом ће га ставити на папир када затреба, и нико више не може спречити да не буде референдума.

У свим случајевима када су Уједињене нације имале протекторат на тзв. несамосталним територијама или територијама под старатељством, у свим случајевима протекторат Уједињених нација се окончава референдумом. Упечатљив пример је Намибија. Намибија је имала само 800.000 становника а и данас је питање да ли има више од милион становника. То је огромна територија, а мало становника, али је проведен референдум. Наравно, воља народа је била независност. Ту није било неких међуетничких трзавица па да се неки проблем створио око тога. Намибија је могла да стане на ноге релативно, колико то може са оволико мало становника, и да постане независна држава. У овом случају такође иду у правцу стварања независне државе. За нас је гора ова варијанта да је Косово формално у Југославији, а суштински није. То је најгора варијанта.

У тачки 6. говори се да ће се једном договореном броју југословенског и српског особља да се врати ради обављања одређених дужности. Ту се мисли делимично на војно особље, али се каже да ту може бити реч о стотинама људи (то пише овде у напоменама), каже се неколико стотина људи. Тачно се и каже који су им задаци - да одржавају везу са међународном цивилном мисијом и међународним безбедносним присуством, суштински ништа, осим да им послуже за неки посао. Затим, да обележавају и чисте минска поља. Значи, да им чистимо минска поља. Они да нас окупирају, а наши младићи да им чисте минска поља. Што смо те мене постављали ако сада треба наши младићи да се излажу ризику и да чисте те мене. Даље, каже се "одржавање присуства на местима српске баштине", што значи да би у неколико српских цркви и манастира било стража наших војника или евентуално полицајаца. То може владика Артемије, добар је са американцима, може и црквене паравојне трупе да формира, зашто би војску слали за то из Србије, да би се држала даноноћно стража. Тамо где нема наших људи и нашег народа не треба да чувамо ни споменике. И споменике можемо преселити бар циглу по циглу, ако не може другачије. Шта ће нам споменици тамо где нема нашег народа?

Наш народ, нажалост, повући ће се са својом војском и полицијом. Не мислите ваљда да ће косовски Срби чекати америчког окупатора и терористичку тзв. ослободилачку војску Косова. Неће их чекати ни Срби, ни Муслимани, ни Горанци, ни Роми, ни Египћани, па их чак неће чекати ни Албанци који су били лојални Србији. Они ће морати први да побегну, а има и таквих Албанаца. Негде их има приличан број. Сви ће морати да побегну. Ево, има и овде посланика са Косова, па нека сами мало размисле, шта ће они да ураде - да ли ће остати или ће и они морати са војском и полицијом да оду. Док је на Косову и Метохији наша војска, док је тамо наша полиција, живеће и Срби и живеће националности које су и до сада биле лојалне Србији.

Тачка 7. што се тиче безбедног и слободног повратка свих избеглица и расељених лица, под надгледањем УНХЦР-а - што ће се овде десити? Не само да ће се вратити сви Албанци који су изашли са Косова и Метохије, него ће се и још пола Албаније преселити, јер нема никакве контроле. Једино би наша државна власт могла да контролише, па да се види ко је држављанин и може да се

врати, а ко није држављанин не може да се врати. Ми знамо да је више од 300.000 Албанаца из Албаније дошло на Косово и Метохију, а да нису имали наше држављанство. То је, такође, врло крупно питање.

У тачки 8. говори се опет о постизању привременог политичког оквирног споразума којим се обезбеђује суштинска самоуправа, уз пуно узимање споразума из Рамбујеа. Ког споразума из Рамбујеа? Да ли постоји неки споразум из Рамбујеа? Не постоји. Нешто што нису потписале две стране, не може бити споразум. Нема споразума у праву без најмање две стране потписнице, без уговарача. Тамо где нема два потписника, нема споразума, а овде је само једна страна потписала. Какав је то споразум. Ко ће их спречити да то у целости примене? Када то примене на Косову и Метохији, када тамо учврсте сепаратистичку власт, онда иду на остатак Србије. Када њихове трупе једном дођу тамо, следећи ултиматум ће бити да пролазе слободно кроз Србију, да имају дипломатски имунитет, да долазе одозго са врха, из Мађарске преко целе Србије, да успут могу да се заустављају итд. Када их једном навикнемо да прихватимо језик ултиматума, онда ту нема краја. Како принципијелно да се супротставимо следећем ултиматуму?

Видите, даме и господо, ми смо овог пута имали солидну мобилизацију, изнад сваког очекивања. Могло би се слободно рећи да смо имали одличну мобилизацију. Наши људи су се одазвали, било је чак и много добровољаца, јер знају шта бране. Бране отаџбину, бране српску светињу Косово и Метохију. Али, када се покаже да је та одбрана узалудна, ко ће сутра извести мобилизацију да се брани Војводина, да се брани Срем, Бачка, Банат, да се брани Рашка област, да се брани Шумадија? Ко ће ту мобилизацију извести.

Може Вук Драшковић да врши мобилизацију једино као наркоман.

Ту више нико неће моћи да убеди наше људе да треба да се одазову и да треба да се боре, већ ће рећи - ево, борисмо се, па шта би од те борбе. То је оно што је најопасније. Лакше ће поднети пет до шест година затвора него да иду и да се боре, да погину и да се после покаже да је узалуд. Ми смо све ово могли да прихватимо и без бомбардовања и без жртава, а нисмо хтели, чували смо Србију. Чак је ово теже од онога што нам је било нуђено у Рамбујеу. Оно је било само разрађено до детаља, а ово је оквирно, па тек онда стижу анекси. Анекс за анексом, запамтите ове моје речи. Ко ће заустављати те анексе? Свака седница Савета безбедности после ове прве биће неки нови анекс, па анекс овоме и анекс о номе.

Прво у тачки 9. се говори о економском развоју и стабилизацији. Неуки људи кажу - маршалов план. Вук Драшковић зна за само један маршалов план, за план маршала Тита. За друге маршалове планове незна. Он би тако здушно да проведе до краја план маршала Тита. Кажу у тачки 9. да ће тај свеобухватан приступ економском развоју укључити и спровођење Пакта стабилности за Југоисточну Европу, а који је то пакт. Дали је неко од вас видио тај пакт. То је нешто што се спрема нама иза леђа. Ту учествују и Мило Ђукановић и Ђинђић, а ми још појма немамо. Имамо можда неке обавештајне назнаке, неке индиције, али ништа конкретно. Шта садржи тај пакт о стабилности? Садржи тоталну капитулацију. Довољно је широко међународно учешће у реализацији тог пакта ради даљег унапређивања демократије. Они да нам унапређују демократију. На шта ће се свести то унапређивање демократије? Да дођу овде са разним контролорима, са верификаторима, са широким овлашћењима, да полако улазе са полицијом и војском, да нам организују изборе, да нам прописују за кога треба гласати на изборима и да постепено све оно шта је патриотско, слободарско у Србији, експедиру према Хашком трибуналу. Неке ствари на овом папиру још не постоје. Наши преговарачи можда мисле да су тајно избегли неке од тих ствари, а нису. Оне су само одложене на извесно време. Ово је један дурдубак који ми треба за почетак да прогутамо. Онда иде следећи, већи и на већој удици. Томе нема краја.

Видите, шта је још опасно. Када агресор нападне на неку државу, па јој окупира део територије, окупација је фактично стање и она се једном мора окончати. Турска окупација једног дела Кипра једном мора престати, осим у случају да кипарска влада потпише да је то трајно и да се сложи са Турским трупама. Ми очекујемо да то кипарска влада никад неће потписати, осим ако и њој Американци једном заврну руку на леђа. Овде ми потписујемо да нам дођу стране трупе и то је много горе. Овим прихватањем ми легализујемо агресију на Савезну Републику Југославију. Ми пост - фестум чинимо агресију оправдану са правног аспекта, да се покаже - ево, пристали су, требало је да их разарамо. Како нам је јуче председник Владе рекао, 17% индустрије је разорено. Затим кажу да се залажу за економски просперитет, стабилност и регионалну сарадњу, и све то

знамо како изгледа, како функционише у Републици Српској. Где су те обећане милијарде, нигде их нема, али су ушле у друштво, потпуно обезбедили и војску и полицију, а наша војска тамо ништа не значи, разоружавају нам целе корпусе када им падне на памет, и наша полиција је тамо пуки привезак окупатора.

Онда нађу варијанту како да управљају Владом уз одређен број квислинга и вештачки додати број гласова. Нашли су неколико квислинга међу Србима, и онда колико им је потребно муслиманских гласова да то поткрепе. Некад се прерачунају, некада погреше у рачуници, али грчевито држе оно постигнуто. Због тога Влада не може још да се формира. Патриоти не пристају на њихове услове, а они чине што им је воља. Ако им то дозволимо, сутра ће и у Србији и у Савезној Републици Југославији, постављати, смењивати и председника и Владу и посланике. Једноставно, на изборима им се неће свидети десет посланика, скину их, кажу - они могу, а ови не могу итд. Све се то ради у Републици Српској. Ко ће то спречити. То је суштина овог плана.

Што је најважније, прихватање ових начела не значи обуставу бомбардовања одмах, него да почнемо повлачење трупа, па ће они проценити када је то повлачење довољно убедљиво да могу престати са бомбардовањем. Нема ни гаранције да нам неће бомбардовати и те трупе у повлачењу - па ће рећи - извините, грешка. Мислили смо да напредују, да се не повлаче. Сватио бих да неко жели да се ово прихвати, да бар те гаранције - чим прихватите, престаје бомбардовање или привремено обустављамо бомбардовање. Нема тога. Ми се само препуштамо на милост и немилост, ако још један метак испалимо, једну гранату, једну ракету на њихову злочиначку авијацију, то ће сматрати кршењем и овог што смо прихватили. Ми сада пристајемо да уопште не пуцамо, да се уопште не бранимо, да се повлачимо, а они ће проценити када је то повлачење довољно убедљиво, па ће онда у знак милосрђа да прекину бомбардовање.

Није данас лако гласати за ово. Српски радикали за то неће гласати, гласаће против. Али знајте - ништа нећемо учинити да отежамо и онако тежак положај Србије.

Жигосаћемо, као и до сада, сваки покушај издаје, сваког садашњег или будућег кандидата за Милана Недића, сваког онога ко хвали окупатора као ослободиоца, ко прижељкује окупацију, јер га народ неће на изборима, па мисли уз окупаторску помоћ да може да се дочепа власти, али нећемо изазивати неслогу међу Србима, а желимо заправо да се оптимистичке варијанте, које су се данас и овде чуле из уста челника Социјалистичке партије Србије и ЈУЛ-а, обистине.

Желимо да сте ви у праву, па макар се ми више никад не бавили политиком. Желимо да се ваша претпоставка покаже тачна, па макар сви ми рекли нисмо за политику и идемо, ви се бавите тиме даље, ми одлазимо. Али, морате признати да сте и ви свесни какве се све опасности крију и какве последице могу да буду.

Јул 1999. год.
Врњачка Бања

Оснивач и издавач: Др. Војислав Шешељ - Главни и одговорни уредник: Сениша Аксентијевић
- Новине ВЕЛИКА СРБИЈА уписане су у регистар средстава јавног информисања
Министарства за информисање бр. 1104 од 05.06.1991. године. по мишљењу Министарства за
информисање бр. 413-01-551-9101 ВЕЛИКА СРБИЈА је производ из парифног броја 8, став 1,
алинеја 10, за чији промет се плаћа основни порез по стопи од 3%